

Sygn. akt IX Ca 450/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mirosław Wieczorkiewicz (spr.)
Sędziowie:	SO Jolanta Strumiłło SR del. Jacek Barczewski
Protokolant:	p.o. sekr. sąd. Karolina Modzelewska

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2013 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa R. L.

przeciwko Skarbowi Państwa Państwowemu Gospodarstwu Leśnemu Lasy Państwowe Nadleśnictwo J.

o ochronę naruszonego posiadania

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie XI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w N.

z dnia 6 lutego 2013 r., sygn. akt XI C 269/13,

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 78 zł (siedemdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt IX Ca 450/13

UZASADNIENIE

Powód wniósł powództwo przeciwko o przywrócenie naruszonego posiadania zabudowanej nieruchomości położonej w miejscowości N. (...), gmina N. i zakazanie pozwanemu dalszych naruszeń posiadania. Powód domagał się także nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał, że od 2001r., tj. od chwili śmierci A. M. (1), z którym zawarta została umowa najmu lokalu mieszkalnego położonego w miejscowości N. (...), zamieszkiwał w nim razem z matką swojej konkubiny M. M. – tj. z A. M. (2), która po śmierci A. M. (1), na podstawie art. 691 kc, wstąpiła w stosunek najmu po nim. Wobec faktu, że w tytułach wykonawczych, na podstawie których prowadzona była egzekucja skutkująca jego eksmisją nie wymieniono jego nazwiska, jako dłużnika, są one względem niego nieskuteczne, co wynikać, według powoda, z treści art. 791 § 1 kpc. W tych warunkach powód uważa, że działanie komornika, a tym samym i pozwanego

było, zatem w tym zakresie bezprawne, tym bardziej, że powód zamieszkiwał w spornym lokalu od 2001r. Niezależnie od powyższego powód podniósł także, że jako osobie bliskiej po zmarłej A. M. (2), stosownie do treści art. 923 kc, przysługiwało mu prawo do zamieszkiwania w spornym lokalu mieszkalnym.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, wskazując, iż naruszenie posiadania powoda nie było ani samowolne, ani bezprawne, albowiem nastąpiło na skutek działania organu egzekucyjnego w oparciu o tytuł wykonawczy. Pozwany podniósł także, że dłużnikiem w sprawie, w której dokonano eksmisji powoda była Gmina N., a nie sam powód. W oparciu zaś o wskazany tytuł wykonawczy możliwe było prowadzenie czynności egzekucyjnych także wobec jego osoby. Powód nie posiadał żadnego tytułu prawnego do spornego lokalu i ani on, ani M. M. nie wstąpili nigdy w stosunek najmu po zmarłej A. M. (2).

Wyrokiem z dnia 6 lutego 2013r. Sąd Rejonowy w Olsztynie XI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w N. oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 190,-zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd ten ustalił, że w dniu 16 sierpnia 1993r. pomiędzy Zakładem Opieki Zdrowotnej w N., a A. M. (1) zawarta została umowa najmu lokalu mieszkalnego położonego w miejscowości N. (...), gm. N., stanowiącego własność Skarbu Państwa – Gminy N.. Nieruchomość oddana została następnie w trwały zarząd Skarbowi Państwa – Państwowemu Gospodarstwu Leśnemu Lasy Państwowe Nadleśnictwu J.. Po śmierci A. M. (1) w stosunek najmu po nim, na podstawie art. 691 kc wstąpiła jego żona A. M. (2).

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2004r., w sprawie I C 14/02 z powództwa Skarbu Państwa – Nadleśnictwa J. przeciwko Gminie N.

z udziałem interwenienta ubocznego A. M. (2) o wydanie nieruchomości, Sąd Rejonowy w Nidzicy nakazał pozwanej Gminie N., aby wypowiedziała najemcy najem lokalu mieszkalnego położonego w N. 2, opróżniła ten lokal oraz wydała powodowi Skarbowi Państwa – Nadleśnictwu J. nieruchomość zabudowaną o powierzchni 0,2661 ha, stanowiącą działkę ewidencyjną nr (...), położoną w obrębie N., w stanie opróżnionym. Wyrok ten zmieniony został następnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 24 listopada 2004r. w sprawie I Ca 558/04 w ten sposób, że Sąd nakazał pozwanej Gminie N., aby opróżniła i wydała powodowi Skarbowi Państwa – Nadleśnictwu J. nieruchomość zabudowaną o powierzchni 0,2661 ha stanowiącą działkę ewidencyjną (...) położoną w obrębie N.. Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2006r., w sprawie IV CK 336/05, Sąd Najwyższy oddalił złożoną w tej sprawie kasację.

W dalszej części Sąd I instancji ustalił, że w dniu 17 października 2012r. A. M. (2) zmarła, a w dniu 25 października 2012r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Lipnie R. D. wszczął na wniosek wierzyciela Skarbu Państwa – Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwo J. postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 2779/12, w celu wydania wierzycielowi zabudowanej nieruchomości, położonej w miejscowości N. (...), gmina N.. Tego samego dnia Komornik wezwał dłużnika Gminę N. do dobrowolnego opróżnienia lokalu i powziął informację, że zamieszkuje w nim bez tytułu prawnego powód.

W dalszej kolejności Sąd ten ustalił, że zawiadomieniem z dnia 28 listopada 2012r. komornik wezwał powoda do dobrowolnego opuszczenia i opróżnienia zajmowanego lokalu. W dniu 20 grudnia 2012r. przeprowadzone zostały czynności egzekucyjne, polegające na opróżnieniu lokalu położonego w miejscowości N. (...).

Mając powyższe na uwadze, zdaniem Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie, wbrew twierdzeniom powoda, nie doszło do samowolnego naruszenia posiadania lokalu mieszkalnego położonego w miejscowości N. (...), gm. N. przez pozwane Nadleśnictwo J..

Jak to wskazał, Sąd I instancji, strona pozwana posiadała, bowiem tytuł wykonawczy – prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Nidzicy z dnia 16 stycznia 2004r. w sprawie I C 14/02, zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w

Olsztynie z dnia 24 listopada 2004 r. w sprawie I Ca 558/04, w oparciu, o który wszczęte zostało przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Lipnie R. D. postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 2779/12.

Powodowi, wbrew jego twierdzeniom, według Sądu Rejonowego, nie przysługiwał przy tym żaden tytuł prawny do opisanej wyżej nieruchomości. Nie miał także uprawnienia do korzystania z przedmiotowej nieruchomości przez okres trzech miesięcy od dnia śmierci A. M. (2), co miałyby skutkować bezprawnością działania komornika.

Zdaniem Sądu I instancji treść art. 791 §3 kpc nie pozostawia żadnych wątpliwości, że opisany tam obowiązek komornika dotyczący wstrzymania się z czynnościami i pouczenia o możliwym wytoczeniu powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności aktualizuje się dopiero wówczas, gdy tenże komornik zostanie powiadomiony przez dłużnika o przysługującym mu uprawnieniu.

Biorąc pod uwagę wszystkie przedstawione wyżej okoliczności powództwo, jako bezzasadne zostało oddalone, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

W punkcie II wyroku Sąd Rejonowy, na podstawie art. 98 §1 i § 3 kpc, obciążył powoda kosztami procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył w całości apelacją powód, zarzucając naruszenie:

- prawa materialnego, a mianowicie art. 923 § 1 kc poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że powód nie zalicza się do grona osób uprawnionych wskazanych w tym przepisie, podczas gdy jest on osobą bliską w stosunku do spadkodawcy,

- prawa procesowego, to jest:

a. przepisu art. 791 § 1 kpc w związku z art. 230 oraz 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegającej na uznaniu,

że zeznania świadków w postępowaniu administracyjnym, świadczą, że powód zamieszkiwał w tym lokalu już po wszczęciu postępowania sądowego w sprawie IC 14/02 podczas gdy zarówno z zeznań świadków, jak i wobec faktu niewypowiedzenia się pozwanego, co do tych okoliczności, za trafne uznać należy stanowisko powoda w tej kwestii;

b. art. 791 § 3 kpc poprzez uznanie, że komornik nie miał wiedzy

o przysługujących uprawnieniach, podczas gdy już z samej korespondencji powoda z komornikiem wynika odmiennie.

Mając na uwadze powyższe skarżący domagał się „zmiany wyroku

i oddalenia powództwa”. Ponadto wnosił o: „dopuszczenie dowodu z nagrania wideo na okoliczność informowania komornika o uprawnieniach przysługujących powodowi, w związku z poczynionymi przez Sąd I Instancji ustaleniami, których nie mógł zakładać powód, w chwili składania pozwu”, oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd I instancji prawidłowo oraz dokładnie przeprowadził postępowanie dowodowe i orzekł na podstawie wszystkich zaoferowanych przez strony dowodów, dokonując trafnej ich oceny. Ocena wiarygodności i mocy dowodów została przeprowadzona w granicach przysługującej Sądowi I instancji z mocy art. 233 § 1 kpc swobody osądu. Wbrew stawianym zarzutom Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia powołanych w apelacji przepisów prawa materialnego i poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, na podstawie, których wyciągnął właściwe wnioski, dające podstawę do oddalenia żądania pozwu. Ustalenia te i oceny Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, zwracając uwagę, że nie ma wobec tego potrzeby procesowej przeprowadzania na nowo w uzasadnieniu owego orzeczenia oceny każdego ze zgromadzonych dowodów, a wystarczy odnieść się do tych ustaleń i ocen, które zostały zakwestionowane w apelacji /

por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 października 1998r., III CKN 650/98, OSNC 1999/3/60, wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2003r., III CKN 1217/00, niepublikowany i wyrok Sądu Najwyższego z 27 listopada 2003r., II UK 156/03, Lex nr 390069, wyrok Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2010r., II PK 312/09, LEX nr 602700 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 9 lutego 2012r., III CSK 179/11, LEX nr 1165079/.

Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, domagał się przywrócenia utraconego posiadania nieruchomości, co nastąpiło na skutek działania pozwanego. Powództwo, zatem oparto na przepisanych art. 344 kc i następnych. Zgodnie z art. 344 kc posiadacz może w każdym wypadku samowolnego naruszenia posiadania skorzystać z ochrony sądowej. Ochrona posiadania ma charakter obiektywny i przysługuje posiadaczowi niezależnie od tego, czy działanie osoby, która naruszyła posiadanie, było zawinione.

Naruszeniem posiadania jest takie zachowanie określonej osoby, którego skutkiem jest wkroczenie w sferę władztwa posiadacza. Podkreśla się,

że o naruszeniu posiadania można mówić jedynie wtedy, gdy jest ono wyrazem działań człowieka i obejmuje takie akty, które już nastąpiły. Sądowa ochrona przysługuje posiadaczowi, gdy naruszenie jego posiadania było samowolne. Przez samowolne naruszenie posiadania rozumie się wkroczenie w sferę cudzego posiadania przez osobę, która nie jest do tego uprawniona, a więc czyni to bezprawnie. Samowolę można rozumieć także, jako niedozwolone wyřęczenie władzy powołanej do załatwienia sporów (por. m.in. J. Ignatowicz (w:) Komentarz, t. II, 1972, s. 788 i n.; E. Gniewek, Komentarz, 2001, s. 806 i n.; S. Rudnicki, Komentarz, 2007, s. 549 i n.). Zatem wkroczenie w sferę cudzego posiadania nie jest samowolne, jeżeli wkraczający działa zgodnie ze swym uprawnieniem i czyni to w sposób przewidziany przez odpowiednie przepisy. Jako okoliczność wyřęcającą samowolę należy uznać współdziałanie organu państwa działającego w ramach swoich uprawnień, we wkroczeniu w sferę cudzego posiadania.

W tej sytuacji nie stanowi samowolnego naruszenia posiadania odebranie przedmiotu posiadania za pośrednictwem organu prowadzącego egzekucję.

Powyższe należy uzupełnić uwagą o kognicji sądu w sprawach o naruszenie posiadania, która zgodnie z art. 478 kpc sprowadza się do badania jedynie ostatniego stanu posiadania i faktu jego naruszenia.

W tych warunkach należy uznać, że sąd nie zajmuje się kwestią zgodności posiadania z prawem. Dopuszczalny jest jednak zarzut z prawa w pewnym zakresie. Pozwany, bowiem może podnieść zarzut, że stan posiadania powstały wskutek naruszenia jest zgodny z prawem. Zarzut ten będzie skuteczny jedynie wówczas, gdy zgodność ta została stwierdzona prawomocnym orzeczeniem Sądu lub innego powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego (art. 344 § 1 kc). Dopuszczenie w procesie powyższego zarzutu jest znacznym ograniczeniem sądowej ochrony posiadania oraz uzupełnia uwagi dotyczące okoliczności wyřęcających samowolę naruszenia posiadania.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy uznać, że powód nie udowodnił zasadności swojego powództwa, gdyż okoliczności sprawy wykazały, że działanie pozwanego oparte zostało na prawie, jako że pozwany legitymuje się prawomocnym orzeczeniem Sądu nakazującego opróżnienie przedmiotowego lokalu. W żadnym razie nie można przypisać pozwanemu samowoli naruszenia posiadania powoda. Odebranie przedmiotu posiadania zgodnie z prawomocnym wyrokiem eksmisyjnym, za pośrednictwem organu prowadzącego egzekucję - komornika nie było działaniem samowolnym. Postępowanie egzekucyjne polegające na eksmisji z przedmiotowego lokalu, stanowiło działanie komornika, jako organu uprawnionego na podstawie przepisów egzekucyjnych. Dlatego wszelkie zarzuty powoda o niezasadności działania komornika nie podlegają rozpoznaniu w niniejszym postępowaniu, które jak zwrócono uwagę wyżej, charakteryzuje się ograniczoną kognicją Sądu.

Zarzuty te, zwłaszcza dotyczące naruszenia art. 791 kpc powinny znaleźć zastosowanie w postępowaniu wywołanym skargą na czynności komornika.

Przepis art. 791 kpc wprowadza tytuł wykonawczy skuteczny przeciwko wszystkim (erga omnes). Uzyskanie klauzuli wykonalności jest zbędne, a tytuł uprawnia do prowadzenia egzekucji o wydanie rzeczy albo o opróżnienie pomieszczenia przeciwko każdemu, kto tymi rzeczami włada

Należy uznać zatem, że przepis art. 791 kpc stanowi wyjątek od reguły, iż organ egzekucyjny jest związany podmiotowymi granicami tytułu wykonawczego. Powołany przepis pozwala, bowiem na prowadzenie przymusowej egzekucji wobec osoby, przeciwko której wierzyciel nie dysponuje tytułem wykonawczym, a na osobę tę przerzuca się ciężar dowodzenia swoich praw do przedmiotów wymienionych w art. 791 § 1 kpc na drodze powództwa, o którym mowa w § 3 tego artykułu. Przepisami art. 791 § 3 i 5 kpc wprowadzono, bowiem system ochrony praw osoby, która posiada skuteczne prawo do rzeczy stanowiącej przedmiot czynności egzekucyjnej. Poza tym, w wyniku nowelizacji z dnia 16 września 2011 r. komornik nie musi już pouczać osoby trzeciej o tym, że może ona wnieść o zabezpieczenie tego powództwa przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego, brak jest w tym zakresie regulacji, co pomija skarżący w apelacji.

Powód nie może, zatem powoływać się na naruszenie jego praw do informacji o przysługujących mu prawach, z tego powodu, że komornik nie był do takiego pouczenia zobowiązany, a przepis art. 791 § 3 kpc dotyczy zarzutów dłużnika względem wierzyciela. Powód statusu dłużnika nie posiada.

Poza tym powód nie wykazał ani wytoczeniem stosownego powództwa, ani w przedmiotowym postępowaniu, że posiada skuteczne prawo do rzeczy stanowiącej przedmiot czynności egzekucyjnej. Z całą stanowczością należy zaznaczyć, że powód nie jest osobą uprawnioną do wywodzenia praw do przedmiotowego lokalu.

Przede wszystkim nie należy do kręgu osób, którym przysługuje uprawnienie do dalszego korzystania z mieszkania i urządzenia domowego

w zakresie dotychczasowym w ciągu trzech miesięcy od otwarcia spadku. Uprawnienie to ma charakter prawa podmiotowego, powstaje z mocy samego prawa wówczas, gdy osoba wywodząca swe prawa pozostaje w kręgu osób określonych w art. 923 kc. Uprawnienie to dotyczy ściśle określonego kręgu podmiotów, a mianowicie małżonka i innych osób bliskich spadkodawcy. Inne osoby bliskie spadkodawcy to osoby związane z nim nie tylko stosunkiem pokrewieństwa lub powinowactwa (dzieci, wnuki, rodzice, teściowie), ale także stosunkiem faktycznym (konkubinat).

Powód nie mieści się także w kategorii osób objętych dyspozycją art. 691 kc, dlatego też nie wstąpił w stosunek najmu. Zgodnie z regulacją tego przepisu, w razie śmierci najemcy lokalu mieszkalnego w stosunek najmu lokalu wstępują: małżonek niebędący współnajemcą lokalu, dzieci najemcy i jego współmałżonka, inne osoby, wobec których najemca był obowiązany do świadczeń alimentacyjnych, oraz osoba, która pozostawała faktycznie we wspólnym pożyciu z najemcą.

Powyższych okoliczności powód nie wykazał, bowiem z jego twierdzeń wynika, że pozostawał w związku partnerskim z córką najemczyni. Wspólne zamieszkiwanie z najemcą nie stanowi pozostawania we faktycznym współżyciu z najemcą.

Generalnie przyjmuje się, że przez „faktyczne pożycie z najemcą”

w rozumieniu art. 691 kc należy rozumieć pozostawanie we wspólnocie domowej, duchowej, gospodarczej i fizycznej. Faktyczne współżycie

w rozumieniu art. 691 § 1 kc rozumie się, jako więź łączącą dwie osoby pozostające w takich relacjach jak małżonkowie /Sąd Najwyższy w uchwale

z dnia 20 listopada 2009 r., III CZP 99/09, Biul. SN 2009, nr 11, poz. 9, OSNC 2010, nr 5, poz. 74/.

Ponadto powód nie zaproponował przeprowadzenie w tym zakresie dopuszczalnego dowodu z przesłuchania np. świadków. Wskazanie przez powoda na protokoły zeznań świadków z postępowania administracyjnego w żadnym zakresie nie pozwalają na ich uznanie za wiarygodne w niniejszym procesie, gdzie dowody osobowe przeprowadza się bezpośrednio przed sądem powszechnym.

Z powyższych względów nie mogły ostać się twierdzenia powoda jakoby miał uprawnienie do zajmowania przedmiotowego lokalu. Także okoliczność nieposiadania przez wierzyciela tytułu egzekucyjnego, mocą wyżej powołanych uwag dotyczących art. 791 kpc pozostawała bez znaczenia dla uprawnienia pozwanego do przeprowadzenia eksmisji z przedmiotowego lokalu.

Tytułem uzupełnienia należy dodać, że długość zamieszkiwania powoda w przedmiotowym lokalu pozostawała bez znaczenia dla jego uprawnień. Jedynie wyżej powołane przepisy prawa materialnego to jest art. 923 kc i art. 691 kc mogłyby stanowić podstawę do zajmowania spornego lokalu. Wobec niespełnienia warunków decydujących o pozostawaniu w kręgu osób wymienionych we wskazanych przepisach, oraz wobec skuteczności tytułu wykonawczego wobec wszystkich zarzuty powoda o naruszeniu art. 791 § 1 kpc w związku z art. 230 i art. 233 § 1 kpc są bezzasadne.

Przy tym należy zaznaczyć, że ustalenia faktyczne wykluczające uprawnienia powoda do naruszonego prawa nie zostały dokonane z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów. Były one logiczną konsekwencją ustaleń zakresu uprawnień, co do prowadzenia egzekucji z nieruchomości na podstawie istniejącego tytułu.

W tych warunkach nie znaleziono żadnych podstaw do uznania by apelacja była uzasadniona. Sąd Okręgowy zwraca przy tym uwagę, że apelacja, choć sporządzona przez profesjonalnego pełnomocnika to zawiera nieczytelne oraz niezrozumiałe zarzuty apelacyjne oraz wnioski. Nieprawidłowo zredagowany jest zarzut naruszenia „przepisu art. 791 kpc w związku z art. 230 kpc oraz 233 § 1 kpc,” z tego powodu, że każdy z tych przepisów dotyczy odrębnych kwestii proceduralnych. Dwa ostatnie związane są ze sposobem przeprowadzenia i oceny dowodów, więc zarzuty powinny sprowadzać się ewentualnie do zakwestionowania ustaleń faktycznych dokonanych z naruszeniem dyspozycji owych przepisów. Natomiast pierwszy z nich to jest art. 791 § 1 kpc reguluje postępowanie egzekucyjne, w zakresie mocy obowiązującej tytułu wykonawczego. Połączenie powyższych regulacji w jednym zarzucie apelacyjnym w sposób dokonany przez pełnomocnika powoda jest niezrozumiały i nieczytelny.

Nadto pełnomocnik skarżącego we wnioskach apelacyjnych domaga się zmiany wyroku i oddalenia powództwa, co zważywszy na rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest nieprawidłowe.

Przy formalnym podejściu do tak wskazanego wniosku apelacyjnego zawartego w środku odwoławczym sporządzonym przez kwalifikowanego pełnomocnika, apelacja mogłaby być i z tego powodu oddalona, bowiem uwzględnia ogólne żądanie skarżącego.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do dopuszczenia dowodu z nagrania wideo na okoliczność informowania powoda o uprawnieniach w postępowaniu egzekucyjnym, gdyż okoliczności te pozostawały bez znaczenia. Uwagi dotyczące bezzasadności zarzutu naruszenia art. 791 § 3 kpc są w tym miejscu aktualne.

W tego względu oraz z uwagi na treść art. 381 kpc oddalono wniosek dowodowy zawarty w apelacji.

Podsumowując, zaskarżone orzeczenie było prawidłowe. Nie istniały żadne powody do zmiany orzeczenia w jakimkolwiek zakresie. O oddaleniu apelacji Sąd orzekł na podstawie art. 385 kpc, natomiast orzeczenie o kosztach procesu za instancję odwoławczą oparł na art. 98 § 1 kpc.